

РЕШЕНИЕ

№ 2339

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12801** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. Д. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк]ЗА, вх. Г, ет. 6, ап. 42 чрез М. А., адвокат от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1 срещу решение № 20210051 от 10.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. №1626/2020 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № СОА19-РД11-3853/04.12.2019 г., издадено от заместник- кмета на Столична община, направление „Транспорт и транспортни комуникации“.

Наведени са доводи за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения, както и поради явна несправедливост на наказанието. Твърди се, че съдът е допуснал съществен процесуален пропуск и е ограничил правото на защита на касатора, тъй като не е извършил достатъчен анализ на обстоятелството дали касаторът е видял, или не конкретния пътен знак и немотивирано е отхвърлил основното му възражение, което касае съществен елемент от състава на нарушението, а именно – виновно ли е извършено то или не. Твърди се, че нарушението не е извършено виновно, тъй като пътният знак, обозначаващ паркоместото като предназначено за лица с трайни

увреждания, обективно не е бил видим за касатора, което напълно изключва неговата вина, но съдът е игнорирал в съдебния си анализ представените в хода на процеса доказателства по този въпрос. Излагат се доводи и че в нарушение на чл. 22 от Наредба № 4 от 1 юли 2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания, мястото не е било обозначено и с пътна маркировка с международния символ за достъпност. Твърди се, че това възражение е било направено от касатора още при съставяне на акта, но същото впоследствие не е обсъдено нито от наказващия орган, нито от съда. В жалбата се сочи още, че съдът не е изследвал въпроса относно приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, както и че неоснователно е отхвърлил аргумента, че актът е съставен при липса на условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на районния съд и вместо него постановяване на ново, с което да бъде отменено като незаконосъобразно наказателното постановление. Алтернативно – при установяване на съществени пороци на процесуалните правила, които не могат да бъдат санирани в касационната инстанция, се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав. Претендират се съдебно- деловодни разноски, за които са представени списък и договор за правна защита и съдействие.

Ответникът Столична община чрез процесуалния си представител – юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, изложени в депозирания по делото отговор на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна по следните съображения. С решение от 10.11.2012 г., постановено по нахд № 1626/2020 г. СРС, е отменил наказателно постановление НП № СОА19-РД11-3853 от 04.12.2019 г. издадено от зам. -кмета на Столична община, с което на жалбоподателката на основание чл. 178д от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 200. 00 лева за извършено нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелката В. Н. и представените снимки. СРС е приел, че за изясняване на делото не е необходимо да се разпитва актосъставителя.

Въз основа на събраните доказателства е обосновал правния извод, че е допуснато нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗАНН, защото НП не съдържа номер и дата на неговото издаване.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК.

По смисъла на чл. 220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни

норми.

Констатирано е било, че на 29.10.2020 г. в в [населено място] на [улица] С. паркирала л.а.с ДК КН 5500ВМ на място определено за паркиране на хора с трайни увреждания, което е било обозначено с пътни знаци Д-21 и Т-17, с което е нарушена разпоредбата на чл.98, ал.2,т.4 от ЗДвП. В тази връзка е бил съставен акт за установяване на административно нарушение Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление, с което С. е привлечена към административно наказателна отговорност за извършено от него деяние по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП и е санкциониран с глоба в размер на сумата от 200. 00 лева на основание чл.178д от ЗДвП

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК. Съображенията за това са следните:

За да постанови оспорваното решение, районният съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаденото въз основа на него наказателно постановление са издадени от компетентен орган и са съобразени с изискванията на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, както и че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът е приел още, че в АУАН и в НП в достатъчна степен са описани нарушенията и обстоятелствата, при които то е извършено, и то по начин, позволяващ на жалбоподателя /касатор в настоящото производство/ да разбере конкретно вмененото му нарушение и съответно да организира защитата си. Съдът е приел за установено въз основа на събраните по делото доказателства, че касаторът е извършил вмененото му нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, като обстоятелството, че последният твърди, че не е видял поставения знак, не може да санира извършеното нарушение. По отношение на размера на наложеното наказание съдът е посочил, че наложеното наказание е справедливо и може да постигне целите, визирани в ЗАНН, както и че при определяне на размера му наказващият орган е взел предвид характера и тежестта на нарушенията с оглед важността на засегнатите от него обществени отношения.

Решението е неправилно, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл. 172а, ал. 2 от АПК към решението си съдът излага мотиви, в които се посочват становищата на страните, фактите по делото и правните изводи на съда. Именно в мотивите на съдебното решение следва да бъде даден отговор на важните и съществени въпроси, поставени за решаване на делото. В тях следва да са изложени фактите и обстоятелствата, които съдът е приел за установени въз основа на преценката на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и по вътрешно убеждение. Съобразно приетите за установени обстоятелства съдът следва да квалифицира фактите и да направи съответните правни изводи, които също следва да бъдат изложени в мотивите на решението. При мотивиране на фактическите и правни изводи на съда същият следва да се произнесе по фактическите и правни доводи и възражения на страните, като обоснове приемането им като основателни или отхвърлянето им като неоснователни. Тази разпоредба в случая е нарушена.

В жалбата, с която е бил сезиран районният съд, процесното наказателно постановление е обжалвано бланкетно, като е посочено, че същото е

незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно поради необективност на фактическите констатации, изложени в него, чиято достоверност е оспорена като неотговаряща на действителността.

В съдебно заседание жалбоподателят /касатор в настоящото производство/ е изложил основното си възражение, а именно че не е видял поставения знак. Представени са и снимки, които съдът е приел и приложил към материалите по делото. Извършен е и разпит на свидетел. В обжалваното решение обаче съдът е отхвърлил възражението, като най-общо се е позовал на събрания и проверен в хода на съдебното производство доказателствен материал. Следва да се има предвид, че съставът на всяко административно нарушение се състои от признаци, наличието на всеки един от които трябва да бъде изследвано от съда. В случая от обжалваното решение не става ясно защо съдът възприема, че нарушението е извършено виновно и защо отхвърля твърденията на жалбоподателя. Съдът не е изложил обосновани мотиви дали и защо не възприема релевираното възражение. Към делото не са събрани доказателства именно за наличие на обозначеното място за наличие на знак № Д-21 и Т-17,

Освен това, съдът немотивирано е изложил и извода си, че наложеното наказание е справедливо. Цитирани са разпоредби от ЗАНН, посочено е, че наказанието е съобразено с характера и тежестта на нарушението, както и с важността на засегнатите обществени нарушения. Всяко административно нарушение се характеризира с определена степен на обществена опасност, която обаче може да е различна с оглед конкретния случай. Поради това законодателят изисква за всеки отделен случай да се взимат предвид обстоятелствата, изброени в чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. В процесния случай съдът не е обсъдил тези обстоятелства и не става ясно как е стигнал до извода, че размера на наказанието е правилно определен и че наказанието е справедливо.

Както вече беше посочено, при мотивиране на фактическите и правни изводи на съда същият следва да се произнесе по фактическите и правни доводи и възражения на страните, както и да обсъди събраните по делото доказателства и обоснове приемането им или изключването от доказателствения материал. Обжалваното решение не отговаря на тези процесуални изисквания за постановяването му. Освен мотивите относно приложението на разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, в решението на съда не са изложени други конкретни фактически или правни доводи, съображения или изводи, както и обсъждане на доказателствата и доводите на страните. СРС не е изложил мотиви в резултат на самостоятелна преценка на всички доказателствата по делото и на доводите на страните. Липсата на формирани фактически и правни изводи по наведените от страните доводи опорочава съдебното решение и обуславя извод за неговата неправилност.

С оглед гореизложеното настоящият състав намира, че съдържанието на обжалваното решение не отговаря на изискването на чл. 172а, ал. 2 от АПК. Процесуалните правила относно съдържанието на съдебния акт са съществени, а нарушаването им го опорочава. Отхвърлянето на жалбата при липса на достатъчно ясно, конкретно и подробно изложени съображения относно възприетите от съда правни изводи досежно законосъобразността на процесното НП и направените възражения препятства възможността на настоящата инстанция да извърши проверка на правилността на оспореното решение относно приложението на материалния закон. Преценката на доказателствата и излагането на изводи по същество за първи път в касационната инстанция би довело до ограничаване правото на участие на страните в делото,

респективно би ги лишило от същинската касационна проверка относно законосъобразното провеждане на съдебното производство по обжалване на процесния акт.

Това налага решението да бъде отменено, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд, който да се произнесе по оспорването, като изложи мотиви по всички правнорелевантни факти в съответствие с изискването на 172а, ал. 2 от АПК.

При действието на чл. 226, ал. 3 от АПК въпросът за разноските пред настоящата инстанция следва да се реши от първоинстанционния съд при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК, Административен съд – София – град, X. касационен състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20210051 от 10.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. №1626/2020 г. по описа на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.